

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 73.521 van 7 mei 1998

A. 51.698/XIII-380

In zake : 1. **de Vereniging zonder winstoogmerk "Comité régional des résidences de week-end",**

2. **FALLA** Raymond,

3. **PIROTTE** Georgette,

die allen woonplaats hebben gekozen bij Mr. François BAILLY, advocaat, rue de la Plôvinette 1 6900 Marche-en-Famenne,

tegen :

1. **het Waalse Gewest**, vertegenwoordigd door zijn Regering,

2. **de Gemeente Rendeux.**

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 14 mei 1993 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Comité régional des résidences de weekend", Raymond FALLA en Georgette PIROTTE de nietigverklaring vorderen van het besluit van de Minister van Binnenlandse Zaken, belast met Plaatselijke Besturen van het Waals Gewest van 12 maart 1993, tot nietigverklaring van het besluit van 22 december 1992, waarmee de bestendige deputatie van de provincieraad van Luxemburg het besluit vernietigt van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Rendeux van

11 september 1992, waarbij het bedrag van en de nadere regels betreffende de financiële waarborgen worden bepaald die vereist zijn voor de verkavelingsvergunning die op 14 september 1987 afgegeven is aan de V.Z.W. "Comité régional des résidences de week-end;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw GUFFENS, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 27 november 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 26 maart 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 30 april 1998;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Fr. BAILLY, advocaat, die voor de verzoekers verschijnt, van de heer E. ROUSSEAU, attaché, die voor de eerste verwerende partij verschijnt, en van Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor de tweede verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw GUFFENS, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het ingestelde beroep :

De V.Z.W. "Comité régional des résidences de week-end" heeft op 14 september 1987 een verkavelingsvergunning verkregen voor de inrichting van 66 percelen te Beffe-Rendeux, in het gehucht "Sur Emsé". Toen in 1984 de onderhandelingen hebben plaatsgevonden die voorafgegaan zijn aan de indiening van een aanvraag om een verkavelingsvergunning, heeft de V.Z.W. zich ertoe verbonden om de bij dat project betrokken openbare wegen kosteloos over te dragen aan de gemeente, met inbegrip van de aanhorigheden, de openbare nutsvoorzieningen en de beddingen ervan. In het bestek dat samen met de verkavelingsvergunning door het college van burgemeester en schepenen is goedgekeurd, wordt bij wijze van aanhef gesteld dat "vooraleer met om het even welke werken wordt gestart, bij het gemeentebestuur een volledig dossier moet worden ingediend omtrent de infrastructuurwerken, met inbegrip van de verschillende plannen en het bestek voor zowel de uitrustingen voor water en elektriciteitsvoorziening, als voor de uitrusting voor het wegennet" en dat "met de werken pas mag worden gestart nadat het gemeentebestuur zijn fiat heeft gegeven met betrekking tot dat dossier".

Op 23 november 1991 brengt verzoeker Raymond FALLA, die eigenaar is van een aantal percelen en die tevens bestuurder is van de V.Z.W., de gemeente op de hoogte van zijn intentie om hetzij de werken en de in de vergunning opgelegde opdrachten uit te voeren, hetzij te zorgen voor de vereiste financiële waarborgen, waarop hij verzoekt om aanvullende inlichtingen teneinde het verval te voorkomen van de eerste fase van de

verkavelingsvergunning, die betrekking heeft op de kavels 1 tot 6, 10 tot 16, 22, 32, 36, 45, 54, 57 en 62. Daarop volgt heel wat briefwisseling, waaruit de volgende gegevens nader behoren te worden toegelicht.

Op 16 januari 1992 geeft het gemeentebestuur te kennen dat "inzake financiële waarborgen de gemeenteraad zich behoort uit te spreken".

Vanaf maart 1992 worden verschillende contacten gelegd, zowel door de vergunninghouders als door de gemeente, teneinde een raming te maken van de kostprijs van de uit te voeren infrastructuurwerken en dienovereenkomstig het bedrag te bepalen van de financiële waarborgen die moeten worden verstrekt; de oorspronkelijke raming van 6.049.417 frank die door de verkavelaar wordt voorgesteld, wordt verschillende malen herzien, de ontwerpen en de bestekken worden gewijzigd en de nieuwe documenten worden op 28 augustus 1992 aan de gemeente overgelegd; nadat die documenten door de technische diensten van de provincie zijn onderzocht, beslist de gemeente op 11 september 1992 de waarborg op 18.521.624 frank vast te leggen.

In dezelfde periode wordt onderhandeld over de te verstrekken financiële waarborgen; de vergunninghouder stelt een reeks bankgaranties voor tot zekerheid van de verbintenissen van een aantal eigenaars van kavels; op 13 mei 1992 stelt het college dat de gewaarborgde bedragen onvoldoende zijn en dat "de bankgaranties op een rekening van de gemeente zullen worden gestort", "met dien verstande", zo stelt het voorts op 15 mei 1992, "dat de intresten van de in consignatie gegeven bedragen noodzakelijk deel zullen uitmaken van de borgstelling" en dat "het college zijn standpunt ter zake alleen kan herzien na overlegging van betrouwbare bankgaranties die uitgaan van één enkele

financiële instelling"; op 29 mei 1992 dagvaardt de V.Z.W. de gemeente in kort geding ten einde die V.Z.W. het bevel te horen opleggen om de houder van de verkavelingsvergunning het bewijs te bezorgen dat de financiële waarborgen waarvan sprake in artikel 55, § 3, van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium (WWROSP), zijn verstrekt; bij een beschikking van 2 juli 1992 verklaart de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Marche-en-Famenne het beroep onontvankelijk wegens gemis van dringende noodzakelijkheid, aangezien de V.Z.W. meer dan 4 jaar ledig is gebleven en de maatregel die gevorderd is "verder reikt dan een voorlopige maatregel en meer is dan een voorlopige beslissing in kort geding"; terwijl op 8 september 1992 nog onderhandeld wordt over de kostprijs van de werken waarvoor een garantie moet worden verstrekt, laat de gemeente de verzoekers weten dat "de in geld of in handelspapier te verstrekken borgtochten, die een overheidsbestuur tot zekerheid dienen van de vervulling van verbintenissen of de uitvoering van werken waar het publiek belang bij heeft, alleen door de Deposito- en Consignatiekas kunnen worden aangenomen of terugbetaald"; op 11 september 1992 legt het college het bedrag van de garantie vast en bepaalt het tevens dat die garantie "in geld of in handelspapier bij de Deposito- en Consignatiekas in bewaring behoort te worden gegeven".

Op 14 september 1992 zorgen de verzoekende partijen voor bankgaranties ten belope van 18.521.624 frank, toegekend aan eigenaars van kavels; dezelfde dag antwoordt de burgemeester dat "een groot aantal van die garanties tot zekerheid dienen van persoonlijke verbintenissen van eigenaars van kavels" (...) terwijl er geenszins sprake is van enige persoonlijke verbintenis van die eigenaars" en dat "twee van die garanties onder een opschortende voorwaarde zijn

toegekend en één een beperkte looptijd heeft"; tot slot zegt hij dat "onder voorbehoud van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen er niet kan worden van uitgegaan dat de financiële garanties op geldige wijze in bewaring zijn gegeven".

Op 16 november 1992 heeft de raadsman van de eerste verzoekende partij de gemeente ervan op de hoogte gebracht dat de Deposito- en Consignatiekas heeft laten weten dat de akte van borgstelling niet is ingeschreven en wordt geweigerd omdat de V.Z.W. geen erkende aannemer is.

Op 10 december 1992 brengt de gemachtigde ambtenaar de verzoekers ervan op de hoogte dat de verkavelingsvergunning, overeenkomstig artikel 55, § 4, van het WROSP, op 14 september 1992 vervallen is, aangezien de infrastructuurwerken die voorgeschreven zijn door het bij de verkavelingsvergunning gevoegde bestek binnen vijf jaar na de afgifte van de vergunning nog niet zijn uitgevoerd.

De bestendige deputatie van de provincieraad van Luxemburg, die het dossier onderzoekt in het raam van de uitoefening van het toezicht, hoort op 10 december 1992 de gemachtigden van de gemeente en Raymond FALLA. Daags nadien verzendt zij de hiernavolgende brief aan het gemeentebestuur :

" Tijdens de hoorzitting van vandaag, 10-12-1992, die gewijd is aan de bovenvermelde zaak, heeft de bestendige deputatie opgemerkt :

- 1) dat het een V.Z.W. niet mogelijk is om een bankgarantie te verkrijgen van de Deposito- en Consignatiekas;
- 2) dat zich een nieuw feit heeft voorgedaan, namelijk dat één enkele borgstelling ten belope van 18.521.624 frank door de enkele V.Z.W. in bewaring is gegeven.

Aangezien de bestendige deputatie van oordeel is dat zulk een gegeven voldoende grond oplevert voor een nieuw besluit door het schepencollege, stelt zij haar beslissing met betrekking tot het besluit van het schepencollege van 11-09-1992 uit tot dinsdag 22 december 1992.

Ik zou het op prijs stellen mocht u het schepencollege willen verzoeken enige spoed te maken met zijn uitspraak en mij uiterlijk tegen 18 december 1992 twee afschriften te bezorgen van dat besluit".

Ter zitting van 14 december 1992 neemt het college van burgemeester en schepenen het volgende besluit :

" Gezien de brief van 11 december 1992 (...) waarin de bestendige deputatie het schepencollege verzoekt zijn besluit van 11 september 1992 te wijzigen waarbij het bedrag van en de nadere regels betreffende de financiële garanties heeft vastgelegd die geleverd dienen te worden door de V.Z.W. "Comité régional des résidences de week-end" in het kader van de op 14-09-1987 afgegeven verkavelingsvergunning;

Aangezien de bestendige deputatie haar verzoek toeschrijft aan het feit dat er één enkele borgstelling ten belope van 18.521.624 frank door de enkele V.Z.W. in bewaring zou zijn gegeven;

Gezien de brief van 10 december 1992 (...) waarbij de provinciaal directeur van stedenbouw vaststelt dat de voornoemde verkaveling op 14 september 1992 is vervallen;

Aangezien een vervallen verkavelingsvergunning geen rechtskracht meer heeft en derhalve niet meer mag worden gestart met de uitvoering van de werken en deze ook niet meer mogen worden voortgezet;

STELT VAST :

Dat het vanuit een wettelijk oogpunt niet meer rechtsgeldig kan beraadslagen en besluiten over een vervallen verkavelingsvergunning".

Op 22 december 1992 vernietigt de bestendige deputatie om de volgende reden de gemeentelijke beslissing van 11 september 1992 waarbij het bedrag van de borgstelling wordt vastgelegd :

" Gelet op het overgelegde dossier, op de uitkomst van het verhoor en op het feit dat met het voornoemde besluit de V.Z.W. wordt verzocht een garantie te verkrijgen van de Deposito- en Consignatiekas, wat voor die V.Z.W. onmogelijk is;

(...)

Overwegende dat het besluit van het schepencollege van 11-09-1992, doordat het aan de verkavelaar een voorwaarde oplegt waaraan deze onmogelijk kan voldoen, het algemeen belang schaadt".

Naar aanleiding van die nietigverklaring stelt de gemeente een met redenen omkleed beroep in bij de Waalse Gewestexecutieve. Op 12 maart 1993 vernietigt de Minister van Binnenlandse Zaken, belast met Plaatselijke Besturen, om de volgende redenen het besluit van de bestendige deputatie :

" Overwegende dat artikel 1 van het koninklijk besluit nr 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas bepaalt dat de "Deposito- en Consignatiekas" het bestuur is dat, met uitsluiting van elk ander organisme, belast is met de ontvangst en de terugbetaling van de borgtochten in specie of in effecten, tot waarborging, tegenover een openbaar bestuur of een bestuur van openbaar belang hetzij van het nakomen van verplichtingen of van de uitvoering van aannemingen, waarbij het publiek betrokken is;

Overwegende dat de door het college van burgemeester en schepenen van Rendeux geëiste financiële garanties passen in het raam van de verkavelingsvergunning die op 14 september 1987 is afgegeven aan de V.Z.W. "Comité régional des résidences de week-end";

Overwegende dat in artikel 55, §§ 3 en 4, van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium, met betrekking tot een verkavelingsvergunning inderdaad wordt bepaald dat de houder van een verkavelingsvergunning om financiële garanties kan worden verzocht ten einde de uitvoering van de voorgeschreven werken en lasten te waarborgen;

Overwegende derhalve dat het college van burgemeester en schepenen van Rendeux terecht financiële waarborgen heeft geëist volgens de nadere regels die zijn vastgelegd in zijn besluit van

11 september 1992; dat het daarmee alleen de wet heeft toegepast;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat de verplichting tot het in bewaring geven van een garantie bij de Deposito- en Consignatiekas, geen voor de verkavelaar onmogelijk te verwezenlijken vereiste is dat het algemeen belang schaadt;

Overwegende derhalve dat het beroep van het college van burgemeester en schepenen gegrond is".

Dat is de bestreden handeling;

Overwegende dat de gemeente Rendeux de ontvankelijkheid "van het beroep betwist in zoverre het tegen haar is gericht", om reden dat de bestreden handeling niet van haar uitgaat;

Overwegende dat deze exceptie behoort te worden geïnterpreteerd als een verzoek om buiten de zaak te worden gesteld;

Overwegende dat hoewel de gemeente Rendeux de handeling niet zelf heeft gesteld, de regelmatigheid ervan evenwel ten dele beïnvloed wordt door de procedure op het gemeentelijk vlak, zodat de aanwezigheid van de gemeente tijdens de debatten nuttig is; dat zij in de zaak behoort te worden gehouden;

Overwegende dat de gemeente Rendeux de ontvankelijkheid van het beroep betwist op de grond dat de verzoekende partijen van geen belang doen blijken bij het beroep, aangezien de nietigverklaring van de bestreden handeling hen geen enkel voordeel oplevert vanwege de vervallenverklaring van de vergunning;

Overwegende dat artikel 55, § 3, eerste lid, van het WROSP luidt als volgt :

" Niemand mag een in een dergelijke verkaveling of verkavelingsfase begrepen perceel vrijwillig te

koop zetten of verkopen, voor meer dan negen jaar te huur zetten of verhuren, dan nadat de houder van de vergunning de voorgeschreven werken en lasten heeft uitgevoerd, of de nodige financiële waarborgen voor de uitvoering ervan heeft verschaft. De vervulling van deze formaliteit wordt geconstateerd door een bewijs dat door het college van burgemeester en schepenen afgegeven en bij ter post aangetekende brief aan de verkavelaar medegedeeld wordt. Het college zendt aan de gemachtigde ambtenaar een afschrift van dat bewijs".

dat § 4 van hetzelfde artikel luidt als volgt :

" De vergunning betreffende dergelijke verkavelingen vervalt indien de vergunninghouder de voorgeschreven werken en lasten binnen vijf jaar na de afgifte van de vergunning niet heeft uitgevoerd of de vereiste financiële waarborgen niet heeft verschaft";

Overwegende dat, gesteld dat de gemeente ten onrechte de door de verkavelaar voorgestelde financiële waarborgen heeft geweigerd, daaruit zou voortvloeien dat de "vereiste waarborgen" voor de uitvoering van de werken zouden zijn verschaft binnen de door artikel 55 bepaalde termijn van vijf jaar; dat de vergunning bijgevolg niet zou zijn vervallen; dat de verzoekende partijen belang hebben bij het beroep;

Overwegende dat de verwerende partijen de ontvankelijkheid van het beroep betwisten in zoverre het is ingesteld door de eerste verzoekende partij op de grond dat noch het besluit van de raad van bestuur is overgelegd waarmee het instellen van het beroep wordt bevolen, noch het bewijs is geleverd dat de vormvereisten nageleefd zijn die voorgeschreven worden bij de artikelen 9, 10 en 11 van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend;

Overwegende dat de stukken die aan het dossier zijn toegevoegd aantonen dat aan alle noodzakelijke vormvereisten is voldaan, wil de eerste verzoekende partij zich op de rechtspersoonlijkheid beroepen; dat het beroep in dat verband ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel ontleen aan de schending van artikel 10 van de Grondwet; dat zij betogen dat de bestreden beslissing de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie schendt, doordat er daarin wordt van uitgegaan dat het college van burgemeester en schepenen gerechtigd was financiële garanties te eisen volgens de nadere regels vastgelegd in zijn besluit van 11 september 1992, met andere woorden dat het gerechtigd was te eisen dat de borgstelling van 18.521.624 frank in geld of in handelspapier bij de Deposito- en Consignatiekas in bewaring werd gegeven; dat zij in hoofdzaak enerzijds aanvoeren dat de vereiste borgstelling op de voorgestelde manier praktisch onmogelijk kon worden voldaan, en anderzijds, dat het de gemeente niet was toegestaan betrouwbare bankgaranties te weigeren noch, door te eisen dat de borgstelling in geld of in handelspapier in bewaring zou worden gegeven, de verkavelaar te verplichten tot het betalen van een veel hogere rentevoet aan de banken dan wanneer het om een gewone bankgarantie gaat, welke rentevoeten schommelen tussen 1 en 10;

Overwegende dat, in zoverre in het middel wordt gesteld dat het onmogelijk is om een borgstelling in bewaring te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, dat middel samenvalt met het derde middel en samen daarmee zal worden onderzocht;

Overwegende dat niet wordt aangevoerd dat, door te eisen dat de garantie als deposito in bewaring

zou worden gegeven bij de Deposito- en Consignatiekas, de gemeente de verzoekende partijen anders zou hebben behandeld dan de overige begunstigden van verkavelingsvergunningen, of dat, door ervan uit te gaan dat de vordering van de gemeente wettig is, het Gewest de verzoekende partijen anders zou hebben behandeld dan de overige bestuurden; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel aanvoeren dat elk overheidsbestuur binnen een redelijke termijn uitspraak dient te doen, en dat toen zij verschillende malen en een eerste keer op 23 november 1991 de gemeente Rendeux om de mededeling van het bedrag van de vereiste financiële waarborgen hebben verzocht, de tweede verzoekende partij pas op 11 september 1992, na 17.00 uur en op de vooravond van het week-end, kennis heeft gekregen van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Rendeux, waarbij het bedrag van de vereiste financiële garanties en de nadere regels daaromtrent zijn vastgelegd, terwijl de verkavelingsvergunning op 14 september 1992 zou vervallen;

Overwegende dat met het middel geen kritiek wordt geuit op de termijn binnen welke de bestreden handeling is getroffen, maar op de tijd die het de gemeente gekost heeft om die financiële waarborgen vast te leggen;

Overwegende dat indien het middel wordt geïnterpreteerd als een verwijt dat in het bestreden besluit niet wordt beschouwd dat het gemeentelijk besluit onwettig is wegens de termijn die nodig is geweest om daartoe te komen, op te merken valt dat aan de bestreden handeling langdurige onderhandelingen zijn voorafgegaan en dat de verzoekende partijen pas op 28 augustus 1992 de definitieve plannen en het

definitieve bestek hebben ingediend, waaruit de omvang van de werken en de bedragen van de garanties konden worden opgemaakt; dat met haar beslissing van 11 september 1992, dus dertien dagen later, en na het dossier te hebben onderzocht en het advies te hebben ingewonnen van de wegopziener en de provinciale technische diensten, de gemeente blijk heeft gegeven van een voorbeeldige naarstigheid; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een derde middel eerst verwijzen naar artikel 1 van het koninklijk besluit nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas, en vervolgens aanvoeren dat artikel 55, §§ 3 en 4, van het WROSP de naleving van dat artikel 1 niet oplegt, maar alleen de nodige financiële waarborgen voor de uitvoering van de voorgeschreven werken en lasten verplicht stelt, welke waarborgen niet noodzakelijkerwijs in contanten moeten worden gesteld, voor zover de garanties in alle opzichten betrouwbaar zijn; dat zij vervolgens dat het overheidsbestuur een garantie heeft geëist die niet kan worden verschaft, te meer daar de Deposito- en Consignatiekas zelf heeft laten weten dat dergelijke borgtochten in handelspapier of in geld niet kunnen worden verschaft door een niet-erkende aannemer;

Overwegende dat het voornoemde artikel 55, §§ 3 en 4, van het WROSP niets bepaalt over de vormen waaraan de voorgeschreven financiële waarborgen dienen te voldoen; dat hoewel ook andere garanties dan een bij de Deposito- en Consignatiekas in bewaring gegeven borgstelling kunnen worden aanvaard, het evenwel toekomt aan het overheidsbestuur dat om de garanties vraagt, om er de nadere regels van te bepalen; dat het

gemeentebestuur zodoende alleen garanties in die vormen mag vragen die door de bestuursonderhorige kunnen worden verstrekt;

Overwegende dat artikel 1 van het koninklijk besluit nr. 150 van 18 maart 1935 als volgt luidt :

" Art. 1. Onder de benaming "Deposito- en Consignatiekas", wordt een bestuur ingesteld dat, met uitsluiting van elk ander organisme, belast is met de ontvangst en de terugbetaling van :

1° De deposito's en consignatiën in specie of in effecten, opgelegd of toegelaten bij een wettelijke of reglementaire beschikking;

2° De borgtochten in specie of in effecten, tot waarborging, tegenover een openbaar bestuur of een bestuur van openbaar belang hetzij van het uitoefenen van aan geldelijke verantwoordelijkheid gebonden ambten, hetzij van het nakomen van verplichtingen of van de uitvoering van aannemingen, waarbij het publiek betrokken is";

Overwegende dat artikel 1 het ministerieel besluit van 27 maart 1935 tot uitvoering van het koninklijk besluit nr. 150 bepaalt : "De Deposito- en Consignatiekas is ermede belast, met uitsluiting van alle andere lichamen, in ontvangst te nemen :

A. De bewaargevingen en consignaties, in specie of in effecten, gewoon gerechtelijke consignaties geheten, en inzonderheid : (lijst met 27 punten, waarvan enkele verder worden onderverdeeld)

B. I. De sommen en effecten te consigneren in de gevallen voorzien : (lijst met artikelen uit 2 wetten).

II. Het door de Nationale Bank geïncasseerd bedrag van de verschenen coupons der tot borgtocht aangelegde effecten.

C. De administratieve borgtochten en inzonderheid die, welke, hetzij in specie, hetzij in effecten worden geëist :

(...)

3° van de personen die aan aanbestedingen deelnemen of die concessiën bekomen van werken van openbaar nut, ongeacht of de werken of leverantiën voor rekening van de Staat, van de gemeenten of van alle ander openbaar bestuur of bestuur van openbaar belang geschieden;

(lijst gaat verder tot 12°)";

Overwegende dat geen van die bepalingen borgstellingen uitsluit als die welke de gemeente van de verzoekende partijen heeft geëist; dat het immers een consignatie in specie betreft, toegelaten bij een wettelijke beschikking tot waarborging, tegenover een openbaar bestuur van het nakomen van verplichtingen waarbij het publiek betrokken is, overeenkomstig artikel 1 van het voornoemde koninklijk besluit nr. 150; dat bovendien, en hoewel het ministerieel besluit van 27 maart 1935 de werkingssfeer van het koninklijk besluit nr. 150 niet kan beperken, de opsommingen in de punten A en C van artikel 1 van dat ministerieel besluit niet beperkend zijn, zoals blijkt uit het bijwoord "inzonderheid" dat aan de opsommingen voorafgaat, en zij de vestiging van een borgtocht als die welke door de gemeente wordt geëist, geenszins uitsluiten;

Overwegende dat het stuk van 6 november 1992 van de Deposito- en Consignatiekas niet van die aard is dat het de vermeende onmogelijkheid om een borgstelling te vestigen aantoonst; dat het allicht een antwoord betreft op een verzoek van de "Crédit Général" in bewoordingen die niet bekend zijn, met als gevolg dat de draagwijdte van het antwoord niet met zekerheid kan worden ingeschat; dat het bovendien gaat om een zeer snel met de hand neergekrabbeld briefje van een persoon wiens enig identificatie-gegeven in die onleesbare handtekening schuilt en ten aanzien waarvan niets erop wijst dat alle aspecten van het dossier met betrekking tot alle bevoegdheden van de Deposito- en Consignatiekas

nauwkeurig onderzocht zijn; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 12.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partijen ten belope van elk 4.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op zeven mei 1900 zevenennegentig door:

de HH. HANOTIAU,	kamervoorzitter,
LEROY,	staatsraad,
HANSE,	staatsraad,
Mevr. MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.